

Best wishes to all my
readers in Macedonia!

Susan Elizabeth Phelps

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

This heart of mine
© Susan Elizabeth Phillips, 2000

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Спасев
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Диме Спасев
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ОВА МОЕ СРЦЕ

Сузан Елизабет Филипс

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

Зајачицата Дафне му се воодушевуваше на својот виолетов, светкав лак за нокти кога јазовецот Бени прелета покрај неа на својот црвен, тркачки велосипед и ја турна на газ.

„Ох, ти здодевен, невоспитан, јазовецу!“ извика таа. „Некој треба да ти ги издише тие гуми“.

Падот на Дафне

Дента кога Кевин Такер за малку ќе ја убиеше, Моли Сомервил се откажа од невозвратена љубов засекогаш.

Таа ги избегнуваше подмрзнатите места на паркингот на стадионот Чикаго Старс кога Кевин излета од нигде-никаде со неговото гланц ново и дреч црвено Ferrari 355 Spider од 140.000\$. Со гуми кои чкрпат и мотор кој 'рже, нискиот автомобил нагло сврте на аголот, фрлајќи прашина зад себе. Кога задниот дел од колата летна накај неа, таа потскокна напред, удри во браникот на Lexus-от на зет ѝ, ја изгуби рамнотежата и падна во облакот од прашина што тој го остави зад себе.

Кевин Такер не ја ни поднамали брзината.

Моли погледна во фаровите кои сè повеќе се оддалечуваа, зачкрипе со забите и стана. Нејзините болно скапи панталони од *Somme des Garçons* беа нашлакани со валкан снег и кал, нејзината чанта на Прада беше хаос, а нејзините италијански чизми одрани. „Ох, ти невоспитан, беку“, промрморе таа под нос. „Некој треба да те кастрира“.

Тој ја немаше ни *видено*, а не пак да забележи дека за малку ќе ја убиеше! Но се разбира, тоа не беше ништо ново. Кевин Такер ја имаше поминато целата своја кариера во рагби тимот Чикаго Старс игнорирајќи ја и не забележувајќи ја.

Дафне си го истресе пуфкастото, бело опавче, ја исчисти калта од своите блескави, сини балетанки и одлучи да си ги купи најбрзите ролерки на светот. Доволно брзи за да може да го стаса Бени и неговиот тркачки велосипед...

Моли помисли да го збрка Кевин со нејзината Volkswagen Beetle што си ја имаше купено на старо откако го продаде Mercedes-от, но дури ни нејзината бујна имагинација не можеше да замисли задоволителен заклучок на таа сцена. Кога тргна кон влезот на стадионот, затресе со главата затоа што се гадеше од себе. Човекот беше безобсирен и плиток и не го интересираше ништо друг, освен рагби. Што беше многу, многу беше. Конечно ѝ беше дојдено преку глава од невозвратена љубов.

Не дека беше вистинска љубов. Не, таа беше само патетично затрескана во кретенот - што можеби ќе беше изговор да имаше шеснаесет години, но беше лудост за дваесет и седум годишна жена со коефициент на интелигенција на гениј.

Ама гениј...

Помина низ големите стаклени врати со логото на тимот, три златни ѕвезди на небесно-сина елипса. Таа веќе не поминуваше толку многу време во централата на Чикаго Старс како што правеше додека беше средно. Дури и тогаш се чувствуваше како туѓинец тука. Со оглед на тоа што беше безнадежен романтичар, претпочиташе да се изгуби во некоја страшно добра книга или во музеј. Се разбира дека беше лојален навивач на Старс, но нејзината лојалност повеќе се должеше на семејната позадина отколку на природната склоност. Пот, крв и насилно удирање на штитници за рамо, сето тоа за

нејзината природа беше подеднакво далечно и туѓо како... па... како Кевин Такер.

„Тетка Моли!“

„Те чекавме!“

„Нема шанси да погодиш што се случи!“

Таа се насмевна кога нејзините прекрасни единаесетгодишни внуци се стрчаа накај неа со русите коси разлетани зад нив.

Тес и Џули беа минијатурни верзии на нивната мајка, постарата сестра на Моли, Фиби. Девојчињата беа идентични близначки, но Тес беше облечена во фармерки и широк дрес Старс, а Џули носеше црни капри панталони и розов џемпер. Двете беа спортски типови, но Џули го обожаваше балетот, а Тес претпочиташе тимски спортови. Нивните ведри, оптимистички карактери ги правеа популарни помеѓу пријателите, но воедно и жива мака за нивните родители, бидејќи близначките Калемов никогаш не одбиваа предизвици.

Близначките застапаа. Што и да сакаа да ѝ кажат на Моли, очигледно ја изгубија мислата кога ја забележаа нејзината коса.

„Човече, црвена е!“

„Дреч црвена!“

„Колку кул! Зошто не ни кажа?“

„Па, импулсивно беше“, одговори Моли.

„И јас ќе ја бојадисам мојата буквално исто!“ изјави Џули.

„Мислам дека тоа не ти е баш најдобра идеја“, рече Моли брзо. „Па, што сакавте да ми кажете?“

„Татко ми е многу лут“, изјави Тес со ококорени очи.

Џули ги ококори уште повеќе. „Тој и чичко Рон повторно се караа со Кевин“.

Моли ги начучули ушите и покрај тоа што ѝ го имаше свртено грбот на невозвратената љубов засекогаш. „Што направил па сега? Освен тоа што за малку ќе ме прегазеше“.

„Да?“

„Нема врска. Кажете ми“.

Џули длабоко вдиша. „Отишол во Денвер да скока со падобран дента пред натпреварот со Бронкос“.

„Ох, човече...“ Срцето ѝ се спушти во петици.

„Татко ми штотуку дозна и го казни со десет илјади долари!“

„Ау“. Колку што знаеше Моли, ова беше првпат да го казнат Кевин.

Некарактеристичната непромисленост и безобсирност на бекот почна некаде пред почетокот на сезоната за тренинзи во камп во јули, кога како последица на еден аматерски мотоциклически натпревар си го повреди зглобот. Воопшто не личеше на него да направи нешто со што би можел да си ги наруши перформансите на теренот, па сите сочувствуваа, а особено Ден, кој го сметаше Кевин за страшен професионалец.

Меѓутоа, Ден полека почна да го менува ставот кога дозна дека Кевин отишол да лета со параглајдер во Монумент Валеј. Брзо по тоа, бекот го купи нездравото Ferrari Spider со кое за малку ќе ја прегазеше Моли на паркингот. И потоа, минатиот месец, Sun-Times имаше објавено дека Кевин го напуштил Чикаго по состаноците во понеделникот за да одлета до Ајдахо на еден ден екстремно скијање по тајни скијачки патеки. Со оглед на тоа што Кевин не беше повреден, помина само со предупредување од Ден. Но овој последен инцидент со скокање од авион со падобран очигледно ја имаше помината границата во очите на нејзиниот зет.

„Татко ми постојано вика, но никогаш претходно не сум го слушнала да му се развика на Кевин“, рече Тес. „А и Кевин се дереше. Рече дека знаел што прави и дека не е повреден и дека татко ми не треба да му се меша во приватните работи“.

Моли се згрчи. „Можам да замислам колку тоа не му се допаднало на татко ви“.

„Е тогаш почна ептен да се дере“, рече Џули. „Чичко

Рон се обиде да ги смири, но тогаш дојде тренерот и тој почна да се дере“.

Моли знаеше дека нејзината сестра Фиби имаше аверзија кон викање. „Што направи мајка ви?“

„Отиде во нејзината канцеларија и ја пушти Аланис Морисет“.

Тоа веројатно беше добро.

Ги прекина тропкањето на патиките на нејзиниот петгодишен внук, Ендру, кога и тој како и Ferrari-то на Кевин се појави залетан од зад аголот како гром од ведро небо. „Тета Моли! Погоди што?“ Ги гушна нејзините колена. „Сите викаа и ме болат ушите“.

Со оглед на тоа што Ендру не беше благословен само со добриот изглед на татко му, туку и неговиот громогласен глас, Моли искрено се сомневаше во ова. Сепак го погали по главата. „Баш ми е жал“.

Тој погледна нагоре во неа со ококорени очи. „И Кевин им беше толку луууут на тато и чичко Рон и тренерот што го кажа зборот на 'Е“.

„Не требал“.

„Двапати!“

„Оф, мори мајко моја“. Моли се воздржа од смеење. Со оглед на фактот дека децата на Ден и Фиби поминуваа претерано многу време во канцелариите и стадионот на тимот, практично беше неизбежно целосно да се заштитат од слушање пцовки, но семејните правила беа јасни. Вулгарноста во домот на Калегови повлекуваше тешки казни, иако не толку тешки како казната од десет илјади долари на Кевин.

Таа не можеше да разбере. Една од работите што најмногу ја иритираа во однос на тоа што беше затрескана во Кевин - до пред малку - беше фактот што беше затрескана во Кевин, најплиткиот човек на планетата Земја. Нему му беше важно само рагбито и ништо друго. Океј, рагбито и бескрајната низа манекенки со бледи лица од цел свет. Каде ги наоѓаше? www.nemam-karakter.com?

„Здраво, тетка Моли“.

За разлика од брат ѝ и сестрите, осумгодишната Хана ѝ пријде на Моли со одење наместо со трчање. И покрај тоа што Моли ги сакаше сите четири деца подеднакво, во нејзиното срце имаше посебно место за ова ранливо, средно дете кое ги немаше ниту спортската дарба на своите сестри, ниту бескрајната, вродена самоверба на својот брат. Наместо тоа, таа беше занесен романтичар, премногу чувствителна, со претерано бујна фантазија, огромна љубов за читање книги и талент за цртање, исто како и тетка ѝ.

„Ми се допаѓа твојата коса“.

„Ти благодарам“.

Нејзините перцептивни очи го забележаа она што нејзините сестри не го видоа. Калта на панталоните на Моли.

„Што ти се случи со панталоните?“

„Се лизнав на паркингот. Ништо страшно“.

Хана си ја гризна долната усна. „Ти кажаа ли за караницата на тато со Кевин?“

Таа изгледаше вознемирено, а Моли знаеше и зошто. Кевин одвреме-навреме се појавуваше во домот на семејството Калевов, па исто како и нејзината будалеста тетка, така и осумгодишното девојче беше зацапано во него. Но за разлика од Моли, љубовта на Хана беше чиста.

Со оглед на тоа што рацете на Ендру сè уште беа замотани околу нејзините колена, Моли ја подаде само едната рака накај Хана, која веднаш се залепи за неа. „Луѓето мораат да се соочат со последиците од нивните постапки, злато, а тоа го вклучува и Кевин“.

„Што мислиш дека ќе направи?“ шепна Хана.

Моли беше прилично сигурна дека ќе се утеша со друга манекенка со минимално познавање на англискиот јазик, но максимално познавање на еротските вештини. „Сигурна сум дека ќе биде добро откако ќе му помине лутината“.

„Се плашам дека ќе направи нешто будалесто“.

Моли ја погали Хана по светло кафената коса. „Како дента пред натпреварот со Бронкос?“

„Веројатно не размислувал“.

Се сомневаше дека малиот мозок на Кевин има капацитет да размислува за што било друго, освен за рагбито, но не го сподели тоа со Хана. „Морам накратко да поразговарам со мајка ти и после јас и ти одиме“.

„Јас сум на ред по Хана“, ја потсети Ендру кога конечно ѝ ги пушти нозете.

„Несум заборавила“. Децата наизменично преспиваа во нејзиниот минијатурен стан. Обично остануваа кај неа за викенд, но денес беше неработен ден, а Моли сметаше дека на Хана ѝ треба малку повеќе внимание.

„Подготви си го ранецот. Нема да се задржам многу“.

Ги остави и тргна низ ходникот декориран со фотографии од целата историја на Чикаго Старс. Прв беше портретот на татко ѝ и виде дека сестра ѝ ги имаше освежено црните рогови што одамна муги беше нацртала на главата. Берт Сомервил, основачот на Чикаго Старс, беше мртов со години, но неговата злоба и понатаму живееше во спомените на двете негови ќерки.

Потоа следеше мал портрет од Фиби Калевов, моменталната сопственичка на Старс, проследена со фотографија од нејзиниот сопруг, Ден Калевов, од времето кога тој беше главен тренер на тимот, а не претседател на клубот како сега. Моли погледна во својот темпераментен зет со мила насмевка. Ден и Фиби ја имаа израснатото од петнаесет години и двајцата - дури и кога најмалку се трудеа - беа подобри родители од Берт Сомервил кога најмногу се трудеше.

Имаше фотографија и од Рон МекДермит, долгогодишниот главен менаџер на тимот и чичко Рон за децата.

Моли набрзина скршна за да отиде до тоалет. Кога влезе, критички се погледна во огледалото. Да, неодамна ја имаше бојадисано својата темнокафена коса во екстремно дреч црвена нијанса.

Добро, бојата барем им даваше малку специфичност на нејзините обични црти. Не дека можеше да се пожали за својот изглед. Имаше добар нос и добра уста. А тие добро одеа со нејзиното добро тело, кое не беше ниту премногу слабо, ниту премногу крупно, туку здраво и функционално - нешто за што таа беше благодарна. Едно погледнување во нејзините гради го потврдуваше она што таа одамна го имаше прифатено - како ќерка на егзотична танчарка, дефинитивно го немаше извлечено максимумот од своето потекло.

Но нејзините очи беа убави и таа сакаше да си мисли дека нивната блага накосеност правеше да изгледа мистериозно. Како дете имаше обичај да става марами на долната половина од лицето како бурка и да се преправа дека е убава Арапка-шпион.

Воздивна и ја избриша калта од прастарите *Comme des Garçons* панталони, а потоа ја исчисти својата сакана, но излитена чанта на Прада. Кога се среди најмногу што можеше, си го зеде кафеното палто што го имаше купено на распродажба во Таргет и се упати кон канцеларијата на сестра ѝ.

Беше првата недела од декември и дел од вработените беа почнале да китат за Нова година. На вратата од канцеларијата на Фиби стоеше закачен цртежот од Дедо Мраз што Моли го имаше нацртано во дрес од Старс. Таа ја протгна главата внатре. „Стигна тета Моли“.

Русокосата бомба која ѝ беше постара сестра го фрли пенкалото и стана. „Фала му на Бога. Гласот на разумот баш кога ми треба - ох, мајко мила! Што си направила со косата?“

Со светло русата коса, специфичните зелени очи и убиствено добрата фигура, Фиби изгледаше како што веројатно ќе изгледала и Мерилин Монро на четириесет и нешто години, иако Моли не можеше да ја замисли Мерилин со размачкан мармалад на свилената кошула. Моли знаеше дека што и да направи, никогаш нема да биде толку убава како сестра ѝ, но тоа навистина не ѝ пречеше. Многу малку луѓе на светот знаеја какви маки

и мизерии имаше претрпено Фиби поради тоа тело и таа раскошна убавина.

„Ох, Моли... не пак“. Прекорот во очите на сестра ѝ ја натера да посака да ставеше капа.

„Еј, ајде опушти се, океј? Нема да се случи ништо“.

„Како можам да се опуштам? Секојпат кога ќе направиш нешто драстично со косата имаме нов *инцидент*“.

„Ги надраснав *инцидентите* многу одамна“. Моли шмркна. „Ова беше чисто козметичка одлука“.

„Не ти верувам. Повторно се подготвуваш да направиш нешто лудо, зар не?“

„Не се подготвувам да направам ништо!“ Можеби можеше да се убеди ако го повторуваше тоа доволно често.

„На само десет години“, си промрморе Фиби. „Најпаметната и највоспитаната ученичка во целиот интернат. И тогаш, како гром од ведро небо, си ги сечеш шишките и подметнуваш смрдлива бомба во групната трпезарија“.

„Тоа беше само хемиски експеримент на надарено дете“.

„На тринаесет години. Тивка. Повлечена. Ниту еден испад од инцидентот со смрдливата бомба. Сè додека не почна да си ја боиш косата со желатин. И тогаш ненадејна промена! Ги пакуваш сите можни спортски трофеи на Берт, викаш *ѓубреции* и ги товариш во камион“.

„Е тоа ти се допадна првиот пат кога ти кажав. Признај“.

Но на Фиби ѝ тргна, па немаше намера да признава ништо. „Поминуваат четири години. Четири години беспрекорно однесување и највисоки образовни достигнувања. Јас и Ден те имавме примено во нашиот дом, во нашите *срца*. Ти беше четврта година средно, уште малку па бруцош. Имаше стабилен дом, луѓе што те сакаат... Беше потпретседател на Студентскиот Сојуз, па што причина имав да се грижам кога извади неколку сини и портокалови прамени низ косата?“

„Тоа беа боите на училиштето“, рече Моли едвај чујно.

„И тогаш добивам повик од полициската станица, а полицаецот ми кажува дека сестра ми - мојата паметна, умна сестра за пример! - намерно го активирала алармот за пожар за време на петтиот час! И нема веќе мали глупости за нашата Моли! Ох, не... Директно прејде на казниви злосторства!“

Тоа беше најлошата работа што Моли некогаш ја имаше направено. Ги имаше предадено луѓето кои ја сакаа и дури и по една година судски надзор и многу часови социјална работа за казна, таа сè уште не можеше да објасни зошто го имаше направено тоа. Сфаќањето дојде дури отпосле, многу подоцна, кога беше на факултет.

Тоа беше пролетта, баш пред последните испити. Моли беше некако внатрешно немирна и не можеше да се концентрира. Наместо да учи, читаше купишта романи, црташе и зјапаше во својата коса во огледалото, копнеејќи по нешто. Немирот не го снеса дури ни кога си ги потроши заштедените пари на вештачки вметнати долги прамени. И тогаш еден ден, излезе од книжарницата во кругот на факултетот и пронајде еден дигитрон за кој немаше платено пикнат во нејзината чанта.

Помудра за разлика од средношколските години, таа брзо се врати во книжарницата за да го врати и потоа директно се упати кон кабинетот на советникот.

Фиби ги прекина мислите на Моли. „И последниот пат...“

Моли се вкочани, иако знаеше дека Фиби ќе заврши тука.

„... последниот пат кога ѝ направи нешто олку драстично на твојата коса - онаа ужасна дијагонално накривена фризура пред две години...“

„Беше модерна, не беше ужасна“.

Фиби зачкрипе со забите. „Последниот пат кога направи нешто олку драстично, подари петнаесет милиони долари!“

„Да, па... Тоа што се погоди да направам нова фризура во горе-долу исто време беше чиста коинциденција“.

„Ха!“

По милионити пат, Моли објасни зошто го имаше направено тоа. „Парите на Берт ме гушеа. Морав еднаш и засекогаш да ги пресечам сите врски со минатото за да можам да бидам своја личност“.

„Сиромашна личност!“

Моли се насмевна. И покрај тоа што беше јасно дека Фиби никогаш нема да признае, таа многу добро разбираше зошто Моли се имаше откажано од своето наследство. „Гледај на позитивната страна. Скоро никој не знае дека ги дадов парите. Само мислат дека сум ексцентрична што возам Буба и што живеам во стан голем колку плакар“.

„Ти ги обожаваш тоа место“.

Моли не се ни обиде да негира. Станот ѝ беше најсаканото нешто од малкуте работи што ги поседуваше и обожаваше да ги заработува парите со кои го плаќаше кредитот секој месец. Само некој кој беше пораснат без вистински свој дом можеше да разбере што значеше ова за неа.

Одлучи да ја смени темата пред Фиби да успее повторно да почне. „Малите ми кажаа дека Ден му бапнал казна од десет илјади долари на Господинот Плиток“.

„Немој да го викаш така. Кевин не е плиток, само е...“

„Ментално заостанат?“

„Сериозно, Моли, не знам зошто го мразиш толку многу. Мислам дека си немате разменето ни десет збора во текот на годините“.

„По автоматизам. Избегнувам луѓе кои не знаат да зборуваат за ништо друго, освен за рагби“.

„Да го знаеше малку подобро, ќе го обожаваше исто како и јас“.

„Зар не е фасцинантно тоа што се гледа исклучиво со жени кои едвај разбираат англиски? Но претпоставувам

дека тоа ги спречува будалестите, неважни работи како разговор за време на секс“.

Фиби на крајот сепак се насмеа.

И покрај тоа што Моли обично споделуваше речиси сè со својата сестра, таа ѝ немаше кажано дека беше затрескана во главниот бек на Старс. Не само затоа што не сакаше да се понижува, туку и затоа што знаеше дека Фиби ќе му се довери на Ден, а тој пак ќе збесне. Зет ѝ беше малку презаштитнички настроен кога стануваше збор за неа и освен ако спортистите не беа среќно оженети или геј, генерално им беше забрането да ѝ се приближуваат на Моли.

Тоа беше моментот кога предметот на нејзиното размислување влета во просторијата. Ден Калев беше голем, русокос и згоден. Времето беше многу љубезно со него и во дванаесетте години откако Моли го знаеше, на неговото строго лице се имаа појавено само неколку дополнителни линии и брчки кои уште повеќе му даваа карактер. Тој имаше едно од оние присуства кои завладуваа со просторија веднаш што ќе стапне во неа, жив одраз на совршена самодоверба на човек кој знае кој е и колку вреди.

Ден беше главен тренер кога Фиби го наследи тимот. За жал, таа си немаше поим од рагби, па тој веднаш ѝ имаше објавено војна. Нивните стари битки беа толку жестоки што Рон МекДермит еднаш го имаше суспендирано Ден затоа што ја имаше навредено, но не им требаше којзнае колку долго за нивната лутина да се претвори во нешто сосема друго.

Моли ја сметаше љубовната приказната на Фиби и Ден за легендарна и одамна беше одлучила дека ако не може да го има она што го имаа сестра ѝ и зет ѝ, тогаш не сака воопшто ништо. Моли можеше да се задоволи само со Голема Љубовна Приказна, а тоа беше подеднакво веројатно како и премислувањето на Ден за да ја повлече казната на Кевин.

Зет ѝ автоматски ја замота раката околу нејзините раменици. Кога беше со семејството, раката на Ден

секогаш беше замотана околу нечији раменици. Нејзиното срце се стегна. Во текот на годините се имаше гледано со многу пристојни момци, па дури и се обидуваше да се убеди себеси дека е вљубена во еден-двајца од нив, но се „одљубуваше“ веднаш штом сфаќаше дека никој од нив не може ни да се доближи до пополнување на циновската сенка што ја фрлаше нејзиниот зет. Почнуваше да се сомнева дека некогаш воопшто ќе најде таков.

„Фиби, знам дека го сакаш Кевин, но овој пат дефинитивно претера“. Неговиот јужњачки акцент стануваше уште поразвлечен кога беше вознемирен, а сега беше и тоа како.

„Така рече и минатиот пат“, одговори Фиби. „А и ти го сакаш“.

„Не го разбираам! Играњето за Старс му е најважното нешто во животот! Зошто толку се труди да го заебе тоа? Да не го знаев толку добро, ќе си помислев дека го брка ѓаволот“.

„Да, го бркаат ѓаволи, во множина“ се вмеша Моли. „Сите со странски акценти и огромни гради“.

„Стандард за рагбистите, па и генерално за сите други спортисти и токму затоа сакам некогаш да не го заборавам тоа“.

Таа не сакаше веќе да слуша за Кевин, па набрзина го бакна Ден во образот. „Хана ме чека. Ќе ја вратам утре приквечер“.

„Не ѝ давај да ги види утрешните весници“.

„Нема“. Хана се натажуваше кога весниците не беа љубезни со Старс, а казната на Кевин беше фина основа за контроверзија.

Моли ги поздравиле, ја зеде Хана, ги бакна останатите деца и тргнаа накај дома. По улиците веќе имаше сообраќаен метеж и Моли знаеше дека ќе им треба скоро цел час за да стигнат до Норт Шор, каде што се наоѓаше нејзиниот моментален дом.

„Слитерин!“ му се развика на идиотот што ѝ го пресече патот.

„Скапан, смрден Слитерин!“ викна Хана.

Моли си се насмевна. Слитерин беа лошите деца од книгите Хари Потер и Моли го имаше претворено зборот во корисна, пристојна пцовка. И беше многу интересно кога Фиби, а потоа и Ден, почнаа да го употребуваат. Кога Хана почна да ѝ раскажува за својот ден, Моли несвесно одлута со мислите кон разговорот со Фиби и годините кога го доби своето наследство.

Берт ѝ го имаше оставено клубот на Фиби. А она што беше останато од неговиот имот по низа лоши инвестиции заврши кај Моли. Со оглед на тоа што Моли беше малолетна, Фиби водеше сметка за парите сè додека не ги претвори во фина сума од петнаесет милиони. Најпосле, кога дојде до еманципацијата на полнолетството и гланц нова диплома по новинарство, Моли си ја презеде контролата над своето наследство и почна да живее луксузен живот во уште полуксузен стан на Златниот Брег во Чикаго.

Местото беше стерилно, а нејзините соседи многу постари од неа, но ѝ требаше време за да сфати дека направи грешка. Наместо тоа, се залажуваше себеси со купување скапа дизајнерска облека која ја обожаваше и подароци за пријателите и скапа кола за себе. Но по година дена конечно си призна дека безделничарскиот живот на богатите не е за неа. Таа беше навикната на напорно работење, без разлика дали на факултет или на работните места кои Ден инсистираше да ги наоѓа летно време, па прифати една позиција во весник.

Работата ѝ го исполнуваше времето, но не беше доволно креативна за да ја исполнува неа самата, па таа почна да се чувствува како да си играше живот наместо да го живее. Најпосле одлучи да даде отказ за да може да работи на епска романтична сага каква што отсекогаш сонуваше да напише еден ден. Но наместо тоа, се затекна како си импровизира со приказните што ги смислуваше за децата на нејзината сестра, приказни за откачената мала зајачица која се облекуваше по најнова мода, живееше во колиба во шума по име Најтингел и не можеше да се држи понастрана од неволји.

Почна да ги пренесува приказните на лист и понатаму продолжи да ги илустрира со смешни цртежи што ги црташе цел живот, без некогаш да ги сфати сериозно. Прво со тенко пенкало и мастило, а потоа обоени со акрилни бои - Дафне и нејзините пријатели полека почнаа да оживуваат.

Моли пукна од среќа кога Birdcage Press, една мала издавачка куќа од Чикаго, ја купи нејзината прва книга, *Дафне се претставува*, иако парите од авансот едвај ја покрија само поштарината. Во секој случај, си го имаше најдено своето место во светот на книгите. Но нејзиното големо богатство правеше нејзината работа да изгледа повеќе како смешно хоби отколку професија и таа и понатаму се чувствуваеше незадоволно. Нејзиниот немир растеше. Го мразеше својот стан, својата гардероба, својата коса... Новата дијагонално накривена фризура не помогна.

Мораше да активира некој аларм.

Со оглед на тоа што тие денови беа зад неа, одеднаш се најде седната во канцеларијата на нејзиниот адвокат на кој му кажа дека сакаше да ги донира сите свои пари во фондација која им помагаше на деца со специјални потреби. Тој беше вџашен, но таа се чувствуваше комплетно задоволно за првпат откако наполни дваесет и една година. На Фиби ѝ беше дадена можност да се докаже кога го наследи клубот, но Моли никогаш немаше добиено таква шанса. Е сега ја имаше. Кога ги потпиша документите, се почувствува слободно и лесно како пердув.

„Уживам кога сум тука“. Хана воздивна кога Моли ја отклучи вратата од нејзиниот минијатурен стан, кој се наоѓаше на вториот кат во зградата и на неколку минути одење од центарот на градот. И Моли задоволно воздивна. И покрај тоа што не беше излезна долго, секогаш уживаше во моментот кога си доаѓаше дома - во својот лично сопствен дом.

Сите деца на Фиби го сметаа станот на тетка Моли за најсуперското место на светот. Зградата беше изградена

во 1910, првично користена за канцеларии и магацини и најпосле реновирана пред неколку години. Нејзиниот стан имаше огромни индустриски прозорци од под до таван и стари ѕидови од цигла на кои беа закачени дел од нејзините цртежи и слики. Нејзиниот стан беше и најмалиот и најевтиниот во целата зграда, но страшно високиот таван правеше да изгледа многу пространо. Секој месец, кога го испраќаше чекот за кредитот, прво го бакнуваше ковертот, а потоа го ставаше во поштенското сандаче. Будалест ритуал, но таа сепак го правеше тоа.

Најголемиот дел од луѓето претпоставуваа дека Моли сè уште има дел од клубот Старс и само неколку од нејзините најблиски пријателки знаеја дека таа веќе не беше богата наследничка. Моли ги дополнуваше своите мали приходи од книгите за Дафне со пишување текстови за едно списание за тинејџерки по име Чик. На крајот од месецот не ѝ остануваше многу за омилените луксузи - прекрасна гардероба и книги со тврди корици, но тоа не ѝ пречеше. Ја користеше библиотеката и купуваше на попусти.

Животот беше добар. Да, знаеше дека можеби никогаш нема да има Голема Љубовна Приказна како онаа на Фиби, но барем беше благословена со одлична имагинација и активен фантазерски живот. Немаше жалби и поплаки и дефинитивно немаше причина да се плаши дека нејзиниот стар немир би можел повторно да ја покаже својата непредвидлива глава. Нејзината нова фризура не беше ништо повеќе од модна одлука.

Хана го соблече палтото и клекна да го погали Ру, малата сива пудлица на Моли, која беше дојдена да ги пречека на вратата.

„Еј, смрдливко, ти недостигав ли?“ Моли ја фрли поштата и го бакна Ру во малото сиво главче. Ру возврати со лижење на нејзината брада, а потоа клекна и почна драматично да завива.

„Да, да, многу сме импресионирани, нели, Хана?“

Хана се закикоте и погледна нагоре во Моли. „Сè уште сака да се преправа дека е полициско куче, зар не?“

„Најопасното куче на светот. Дај да не му ја уништиме самодовербата со тоа што ќе му кажеме дека е пудлица“.

Хана го погали Ру и тргна кон работниот простор на Моли, кој го зафаќаше крајниот дел од отворената дневна соба. „Да не имаш напишано уште некој текст за списанието? Многу ми се допадна 'Матурска страст'“.

Моли се насмевна. „Наскоро“.

Со цел да се задоволат барањата на пазарот, текстовите што ги пишуваше за списанието Чик речиси секогаш беа објавувани со сугестивни наслови и покрај тоа што содржината беше потполно безопасна.

„Може да ти ги видам новите цртежи?“

Моли ги закачи нивните палта. „Немам нови. Баш сега почнувам со нова идеја“. Нејзините книги понекогаш почнуваа со текст, а понекогаш со чкрабаници и цртежи. Денешната инспирација беше од реалниот живот.

„Кажи ми! Те молам!“

Тие две секогаш ја почнуваа дружбата со шолја чај, па Моли влезе во минијатурната кујна да стави вода. Нејзината малечка спална соба се наоѓаше во отворениот простор нагоре по скалите од каде што гледаше кон целиот дневен простор. Металните полици долу беа преполни со книгите што ги обожаваше: историски саги, романи, мистерији, водичи за патувања, а детските книги што најмногу ги сакаше стоеја на помалата полица горе во нејзината соба. Имаше импресивна колекција и децата Калегов обожаваше да лежат на нејзиниот кревет опкружени со книгите додека одлучуваа што ќе се чита следно.

Моли извади две мали филџанчиња со позлатени дршки. „Денес одлучив дека мојата нова книга ќе се вика *Падот на Дафне*“.

„Раскажи ми!“

„Па... Дафне си шета низ шумата Најтингејл, си брка своја работа, кога, од нигде-никаде, Бени прелетува покрај неа на својот велосипед и ја превртува на газе“.

Хана неодобрувачки затресе со главата. „Тој невоспитан јазовец“.

„Баш така“.

Хана претпазливо ја погледна. „Мислам дека некој треба да му го украде спортскиот велосипед. Тогаш нема да прави проблеми веќе“.

Моли се насмевна. „Во шумата Најтингејл нема такво нешто како крадење. Зар не зборувавме за тоа кога сакаше некој да му ја украде санката за снег?“

„Веројатно“. Нејзината уста се стегна во тенка, тврдоглава линија - нешто што го имаше наследено од татко ѝ. „Но ако во шумата постојат велосипеди и санки, тогаш не сфаќам зошто не може да постои и крадење. А Бени не ги прави лошите работи намерно. Тој само е палав“.

Моли помисли на Кевин. „Палавоста и глупавоста ги дели една многу тенка линија“.

„Бени не е глупав!“ Хана изгледаше вцашено.

Моли посака да не кажеше ништо. „Се разбира дека не е. Тој е најпапетниот јазовец во целата шума“. Ѓ ја разбушави косата на внука ѝ. „Ајде да го испиеме чајот, па да го прошетаме Ру покрај езерото“.

Моли не доби прилика да си ја провери поштата сè до вечерта, кога Хана заспа со една од нејзините книги. Ја затвори сметката за телефон и отсутно го отвори следниот голем коверт.

Straight Kids for a Straight America

Радикалната хомосексуална агенда сега ги таргетира и Вашите деца! Нашите најневини граѓани се наамуваат со безобразни книги и неодговорни ТВ серии кои го глорификуваат ова неморално однесување...

Straight Kids for a Straight America, **SKIFSA**, беше организација во Чикаго чии членови постојано се појавуваа на телевизија, понекогаш со право, но понекогаш и од чиста параноја. Незаинтересирана, го остави писмото без да го дочита.

Доцна следното попладне, Моли ја тргна едната рака од воланот и ги заплетка прстите во крзното на Ру. Претходно ја имаше вратено Хана кај нејзините родители и сега беше на пат кон викендикката на Калевови во Висконсин. Знаеше дека ќе биде доцна кога ќе стигне таму, но патиштата беа убави и скоро празни, па не ѝ пречеше да вози ноќе.

Одлуката да отпатува беше импулсивна. Разговорот со Фиби вчера ѝ имаше откриено нешто што таа се трудеше да го негира. Сестра ѝ беше во право. Тоа што ја смени бојата на косата беше симптом за поголем проблем. Нејзиниот стар немир беше вратен.

Да, вистина, немаше нагони да активира некој аларм за пожар и разделување на нејзиното наследство по народ веќе не беше опција. Но тоа не значеше дека нејзината потсвест не може да најде некој нов начин да предизвика хаос. Имаше чувство дека нешто ја влечеше наназад кон местото што мислеше дека го има оставено зад себе.

Се присети на зборовите на советникот во Нортвестерн пред многу години. „Како дете, си била уверена дека ќе можеш да го натераш татко ти да те сака ако правиш сè умно и како што треба. Ако имаш најдобри оценки, ако бидеш добра и културна, ако ги следиш сите правила, е тогаш ќе го добиеш одобрувањето кое му треба на секое дете. Но татко ти бил неспособен за таква љубов. И дошол момент кога нешто во тебе експлодирало и си ја направила најлошата работа на која си можела да се сетиш. Да бидам искрен, твоето бунтување било здраво. Ти помогнало да продолжиш да функционираш“.

„Тоа не го објаснува она што го направив во средно школо“, му имаше речено таа. „Берт дотогаш веќе беше мртов, а јас живеам со Фиби и Ден. Двајцата ме сакаа. И што правиме со инцидентот со крадењето?“

„Можеби си сакала да ја ставиш љубовта на Фиби и Ден на еден тест“.

Во неа затрепери нешто чудно. „Како мислите?“

„Единствениот начин за да провериш дали нивната

љубов е безрезервна е да направиш нешто ужасно и да видиш дали тие сепак ќе бидат тука за тебе“.

И тие беа таму за неа.

Па зошто тогаш нејзиниот стар проблем повторно се враќаше да ја прогонува?

Таа веќе не сакаше хаос и неред во животот. Сакаше да си ги пишува книгите, да ужива со пријателите, да си го шета кучето и да си игра со внуците. Но се чувствуваше немирно со недели и едно погледнување во огледало, во нејзината ужасна црвена коса, беше доволно за да сфати дека навистина постоеше шанса да е на раб повторно да потоне во длабоките води.

Па затоа донесе одлука едно недела дена да се крие во викендичката додека нагоните не попуштат. На крајот на краиштата, каков проблем можеше да направи сама во таа пустелија?

Кевин Такер беше потонат во длабок сон кога нешто го разбуди. Се преврте, заофка и се обиде да сфати каде се наоѓаше, но шишето виски со кое се дружеше пред да заспие му го отежнуваше тоа. Омилена дрога обично му беше адреналинот, но вечерва и алкохолот изгледаше како добра алтернатива.

Повторно го слушна звукот, гребење по вратата и одеднаш му се врати сè. Се наоѓаше во Висконсин, Старс не играа оваа недела и Ден му имаше шибнато казна од десет илјади долари. И после, копилето му имаше наредено да се повлече во семејната викендичка и да не се враќа назад сè додека не се среди во главата.

Со неговата глава немаше апсолутно никаков проблем, но со системот за обезбедување на Калегови дефинитивно имаше - затоа што некој се обидуваше да провали.

2

Па што ако е најзгодниот тип во твоето училиште? Важно е само како се однесува со тебе.

*„Опасни згодни момци“
Моли Сомервил за Чик*

Кевин одеднаш се сети дека беше премногу преокупиран со вискито за да му текне да го активира алармот. Жива среќа. Сега имаше можност за мала разонода.

Куката беше ладна и мрачна како грев. Ги спушти нозете од каучот и се удри во масичката. Пцуејќи, си го протри листот на ногата, а потоа тргна накај вратата. Што ли кажуваше за неговиот живот тоа што оваа потенцијална пресметка со провалник му беше најдобрата работа што му се случила неделаво? Се надеваше само дека кучкиниот син не е вооружен.

Избегна една крупна форма што изгледа беше фотелја и згазна на нешто мало и остро, веројатно една од расфрлените леѓо коцки. Куката беше голема и луксузна, сместена длабоко во шумата на Висконсин, со дрвја од трите страни и студените води на езерото Мичиген напред.

По ѓаволите, колку беше темно. Воден од звукот на гребење, тргна накај вратата и баш кога посегна по квадратата, слушна како бравата се отклучува. Вратата почна да се отвора.

Го почувствува адреналинот што го обожаваше и

со едно глатко движење, ја тресна вратата од сидот и ја грабна личноста што стоеше на другата страна.

Типот беше лесен како ветрушка и летна кога Кевин го фрли во воздух.

А беше и лигуш, судејќи според тоа како вресна кога тресна на земја.

За жал, имаше куче. Големо куче.

Кевин се наежи кога го слушна тивкото, луто 'ржење на куче кое се подготвува за напад. Немаше време да се подготви пред животното да му го докачи зглобот.

Со рефлексите кои го претворија во легенда, се фрли накај прекинувачот за светло и се подготви за болката што знаеше дека ќе настапи кога кучето ќе му ја здружи коската на зглобот со забиштата. Претсобијето се исполни со светлина и тој сфати две работи.

Кучето што го нападна не беше ротвајлер. И личноста што врекаше не беше машко.

„Аи, да му ебам мајката...“

На подот во близина на неговите нозе лежеше ситна, разврескана жена со боја на коса како неговиот дрес. А на зглобот му висеше - и омилените фармерки му ги кинеше - една мала, сива...

Уште толку се наежи од зборот.

Работите што таа ги носеше кога ја грабна беа разлетани на сите страни. Додека се обидувааше да се ослободи од кучето, забележа многу книги, прибор за цртање, две кутии чоколадни колачи и памучни влечки со големи розови зајачки главчиња на прстите.

Кевин конечно успеа да го откачи кучето од ногата. Жената набрзина стана и зазеде некаква си кунг-фу поза. Тој ја отвори устата за да објасни, но нејзината нога одеднаш летна и го закачи зад коленото. И додека да се свести, Кевин лежеше испружен на земја.

„По ѓаволите... на Џиновите им требаа добри три четвртини за да го изведат ова“.

Кога таа летна на земја, барем носеше дебело палто, а единственото нешто помеѓу него и паркетот сега беше

еден слој тексас. Тој згрчено подзамижка со очите и се преврти на грб. Животното му се фрли на градите, лаејќи како лудо и труејќи го со својот кучешки здив додека за целото тоа време го шлакаше по носот со рабовите од сината марама што му беше врзана околу вратот.

„Се обиде да ме убиеш!“ се развика таа, а дреч црвените прамени ѝ се разлетаа околу лицето.

„Не намерно“. Тој знаеше дека ја имаше видено жената некаде претходно, но ни за жива глава не можеше да се сети која беше. „Може да си го прибереш пит булов?“

Испаничениот израз на нејзиното лице полека преоѓаше во лут и таа за'ржи исто како нејзиното куче. „Дојди, Ру“.

Животното продолжи да џавка и се симна од градите на Кевин. И него конечно му светна. *Ох, бестрага...* „Ти си, ух, сестрата на Фиби. Добро ли си“ - се обидувааше да се сети на името - „госпоѓице Сомервил?“ Со оглед на тоа дека тој беше оној кој лежеше на паркетот со повреден колк и рани од заби на зглобот, прашањето беше поставено од чиста култура.

„Ова е вторпат во два дена!“ извика таа.

„Не се сек...“

„Втор пат! Да не си склеротичен, глупав јазовецу? Тоа ли ти е проблемот? Или само си *идиот!*“

„Што се однесува до тоа, јас... Дали ти штотуку ме нарече *јазовец?*“

Таа трепна. „Никаквец. Те нареков никаквец“.

„Ах, е па добро тогаш“. За жал, неговиот слаб обид да се пошегува не ја насмеа.

Пит булот се повлече кај својата газдарица. Кевин стана од паркетот и си го протри зглобот, обидувајќи се да се присети што знаеше за сестрата на неговиот работодавач, но сфати дека не знаеше апсолутно ништо. Ја имаше видено неколкупати во канцелариите на клубот и стадионот со главата пикната во книга, но косата дефинитивно не ѝ беше ваква боја.

Тешко беше да се поверува дека беа сестри со Фиби, бидејќи таа ни оддалеку не беше таква риба како

сестра ѝ. Не дека беше грда како пес. Едноставно беше премногу обична - рамна каде што Фиби имаше облини, мала каде што Фиби беше голема. За разлика од сестра ѝ, устата на оваа жена не изгледаше како создадена за шепотење безобразни зборови под чаршавите. Наместо тоа, устата на помалата сестричка изгледаше како по цел ден да замолчуваше луѓе во библиотека.

Немаше потреба да ги види сите тие расфрлени книги како доказ за да сфати дека таа беше една од оние жени кои најмалку му се допаѓаа - премногу паметни и премногу сериозни. А веројатно беше и зборлеста, нешто што според него беше уште поголем минус. Но, да бидеме фер, мораше да ѝ даде поени за очите. Тие имаа невообичаена боја, нешто помеѓу сина и сива, а беа и некако секси искосени, исто како и нејзините веѓи, кои сега беа практично споени во средината, бидејќи му се муртеше. По ѓаволите. Сестрата на Фиби! А тој мислеше дека неделава не може да стане полоша.

„Добро си?“ ја праша.

Сино-сивите ириса добија боја на летно попладне во Илиноис баш пред да се вклучи сирената за предупредување за торнадо. Сега успеа да ги изнервира сите можни членови на семејството кое управуваше со клубот Старс, можеби со исклучок само на децата. Тоа беше дарба.

Знаеше дека ќе му биде најдобро да ги подмачка малку работите, па со оглед на тоа што шармот му беше силна страна, ѝ упати една насмевка. „Немав намера да те исплашам. Мислев дека си провалник“.

„Што правиш ти тука?“

Можеше да оцени дека шармот не му запали уште пред таа да почне да писка. Држејќи ја на око таа нејзина кунг-фу нога, рече, „Ден предложи да дојдам тука на неколку дена, да размислам малку за сè...“ Тој направи пауза. „Не дека имав потреба од тоа“.

Таа го притисна другиот прекинувач и претсобјето се исполни со уште посилен светлина од двете старовремски ѕидни ламби.

Куката беше направена само од дрва, но со шесте спални соби и страшно високите тавани, местото воопшто не личеше на планинска куќарка. Огромните француски врати и прозорци правеа шумата да изгледа како дел од ентериерот, а големиот камин направен од камен кој доминираше во дневната соба слободно можеше да послужи за печење на цело едно бафало. Целиот мебел беше голем, убав и удобен, како создаден за издржување на злоупотреба на цело едно големо семејство. Од левата страна, широки скали водеа до вториот кат.

Кевин се наведна да ги земе нејзините работи. Ги погледна влечките со зајачињата. „Не те фаќа страв кога треба да ги носиш овие за време на сезона за лов?“

Таа му ги грабна од рака. „Дај ми ги вама“.

„Не планирав да ги облечам. Мислам дека ќе ми биде малку тешко да си ја задржам почитта што момците ја имаат за мене со овие влечки“.

Таа не се насмевна кога ѝ ги подаде. „Овде во близина има еден планинарски дом“, рече таа. „Сигурна сум дека ќе успееш да најдеш соба за вечерва“.

„Премногу е доцна за да ме исфрлиш. Освен тоа, јас бев поканет овде“.

„Куката е моја. Сега си отпоканет“. Таа го фрли палтото на една од софите и тргна накај кујната. Пит булот за’ржи, а потоа го крена задникот и тргна по неа, баш како да му креваше среден прст на Кевин.

И Кевин тргна по нив. Кујната беше пространа и пријатна, со шкафчиња од природно дрво и прекрасен поглед кон езерото Мичиген од секој можан прозорец. Таа ги остави своите кеси на големиот остров опкружен со шест столчиња.

Мораше да ѝ признае дека имаше осет за мода. Носеше тесни панталони со боја на јаглен и голем ретро џемпер, металик сива боја, кој го потсетуваше на старовремски штит за војни. Нејзините алишта изгледаа скапо, но не и ново, што беше малку чудно, бидејќи тој се сеќаваше дека имаше слушнато оти таа го наследила наследството на Берт Сомервил. И покрај

тоа што Кевин и самиот беше богат, тој ги имаше заработено своите пари долго по формирањето на неговиот карактер. Од искуство имаше научено дека луѓето кои беа пораснати богати не разбираа што е тоа напорна работа и тој сè уште немаше запознаено таква личност што му се допаѓа. Ни оваа богата девојка, сноб, не беше исклучок.

„Ух, госпоѓице Сомервил? Пред да ме исфрлиш... гарантирам дека не си им кажала на Калегови дека ќе доаѓаш наваму, инаку сигурно ќе те известеле дека местото веќе е зафатено.“

„Како што реков, куката е моја, па имам предност. Тоа се подразбира“. Таа ги фрли колачињата во една фиока и ја затвори со тресок. Потоа се сврте накај него и луто го измерка од глава до петици. „Не се секаваш како се викам, така?“

„Се разбира дека знам како се викаш“. Тој повторно почна да размислува, но не му текнуваше ама баш ич ништо.

„Се имаме запознаено најмалку трипати“.

„Тотално непотребно, ако смеам да додадам, бидејќи јас страшно добро помнам имиња“.

„Но не и моето. Си заборавил“.

„Се разбира дека не“.

Таа зјапаше во него неколку долги секунди, но тој беше навикнат да функционира под притисок, па не гледаше никаков проблем да ја исчека да си каже сама.

„Дафне“, рече таа.

„Зошто ми кажуваш нешто што веќе знам? Олку си параноична со сите, Дафне?“

Таа ги испапчи усните и промрмори нешто под нос. Тој можеше да се заколне дека повторно го слушна зборот јазовец.

Кевин Такер не ѝ го знаеше ни името! Ова нека ти биде за памет, си помисли Моли додека гледаше во целата таа негова опасна прекраснотија.

И веднаш сфати дека мораше да најде начин да се заштити од него. Океј, да, тој беше нездрав згоден и привлечен, но што? На светот постоеја многу такви мажи. Да, добро, немаше многу со таа конкретна комбинација на темноруса коса и брилијантно зелени очи. И ги немаше многу со такви тела како неговото; витки и дефинирани како скулптури, а не крупни и претерано напумпани. Но сепак, таа не беше толку глупава да дозволи да биде занесена од страна на човек кој не беше ништо повеќе од добро тело, убаво лице и прекинувач за вклучување и исклучување на шармот.

Па, можеби сепак беше глупава ако се земе предвид фактот дека беше затрескана во него, но барем знаеше дека е глупава.

Како и да е, имаше една работа која во никој случај не ѝ паѓаше на памет, а тоа беше да остави впечаток на опседната, зацапана навивачка и обожавателка. Немаше намера да се однесува пред него како мивка. Планираше да му го покаже своето најдостоинствено и најстрого лице. „Ќе мора да заминеш, Кен. Ох, извини, мислев, Кевин. Кевин беше, така?“

Веројатно претера малку затоа што крајчето од неговата уста се поткрена нагоре. „Се имаме запознаено најмалку трипати. Би требало да ти текнува“.

„Знам, но има премногу рабги играчи, а сите сте страшно слични“.

Тој крена една веѓа.

Добро, му имаше демонстрирано малку строгост и навистина беше доцна, па можеше да си дозволи да покаже и малку широкоградост, но исклучително потценувачки. „Океј, вечерва може да останеш, но јас дојдов овде да работам, па ќе мора да се изгубиш утре сабајле“. Тогаш го виде неговото Ferrari паркирано покрај гаражата и сфати зошто го немаше видено кога паркираше напред.

Тој намерно седна на едно од столчињата, како да сакаше да ѝ покаже дека нема намера да оди никаде. „А што работиш ти?“ Звучеше некако омаловажувачки,

како да не му се веруваше дека би можела да има некоја ползна и достоинствена работа.

„*Je suis auteur*“.

„Автор?“

„*Soy, autora*“, додаде таа на шпански.

„А има некоја причина што очигледно си кренала раце од англискиот јазик?“

„Мислев дека ќе ти биде попријатно со странски јазик“. Таа одмавна со раката. „Прочитав нешто такво...“ Кевин можеби беше плиток, но не беше глупав, па таа се запраша дали ја премина границата. За жал, добро ѝ тргна. „Прилично сум сигурна дека Ру го надмина проблемот со беснилото, но можеби нема да ти биде лошо да одиш да ти удрат една инјекција чисто колку да бидеш сигурен“.

„Сè уште си лута што мислев дека провалуваш, така?“

„Извини, не те слушам. Веројатно имам некакви последици од падот“.

„Ти се извинив“.

„Да, ми се извини“. Таа ги раскрена мрсните боички што децата ги имаа оставено на работната маса.

„Мислам дека ќе одам горе да си легнам“. Тој стана и тргна накај вратата, но баш пред да излезе, застапа и погледна во нејзината ужасна коса уште еднаш. „Каж ми искрено. Изгуби некој облог?“

„Добра ноќ, Кирк“.